

Tóc Áo Thôi Bay

Trần Văn Giang

Thắng lái xe thật nhanh vào bãi đậu xe, tìm một chỗ đậu rồi vội vàng cuốc bộ vào phía trong nghĩa trang. Thầy Minh Mẫn đang đọc kinh, và lễ hạ huyệt đang tiến hành.

Đây là đám tang mẹ anh Huy, một người bạn thân nổi khổ của Thắng. Bà cụ thương Thắng như con đẻ. Hồi hai đứa còn đi học cùng trường, Thắng ăn và ngủ ở nhà Huy gần như nhà mình. Mỗi lần có nấu món gì ngon, bà cụ vẫn thường gọi Thắng đến ăn. Từ những chỗ thân tình đó, Thắng không thể không đến dự lễ mai tang bà cụ. Ngặt một điều, Thắng mới từ Boston đổi về Orange County được hơn 3 tuần, làm việc cho hãng mới được một tuần. Lễ di quan của cụ lại nhằm ngày trong tuần, phải làm việc. Thắng không thể xin nghỉ làm nguyên ngày được, mà chỉ xin phép về sớm hai giờ đồng hồ để dự đám lễ chôn cất.

Tại nghĩa trang, người đưa đi đám đã đứng chung quanh quan tài thành nhiều vòng. Vì đến trễ, Thắng không tiện chen đi vào cho gần chỗ đặt quan tài, nơi gia đình anh Huy đang đứng, mà chỉ đứng ở vòng ngoài cùng nhìn vào.

Nắng tháng tám ở nam California vào 2 giờ chiều thật cao và nóng. Mồ hôi Thắng bắt đầu chảy ra rất nhiều trên trán và cổ. Thắng đành phải bước qua một chỗ bóng cây nhỏ gần đó để lấy chút gió mát. Cũng dưới bóng cây đó, Thắng nhận ra một bóng dáng quen thuộc của một thiếu nữ mặc áo dài trắng nhìn Thắng tủm tỉm cười. Dáng của cô thiếu nữ chẳng những quen thuộc mà hình như đang có vẻ đứng chờ Thắng đã từ lâu rồi. Thắng bật nói khẽ:

- Trời đất ơi! Phương Trang. Lâu quá mình không gặp nhỉ! Phương Trang cũng quen gia đình anh Huy hả? Phương Trang có mạnh giỏi không?...

Thắng định hỏi thêm nữa, nhưng anh phải tự chế, ngừng lại vì thấy mình hỏi nhiều quá. Phải để cho cô bạn gái cũ này có dịp trả lời đã. Sự tất bật của Thắng không phải là quá đáng! Thắng đã xa cách Phương Trang có đến gần mười năm rồi còn gì? Kể từ khi hai đứa giận nhau và ở xa cách nhau cả vài ngàn dặm! Vì đang ở ngay giữa đám ma, nếu không, có lẽ Thắng đã không ngần ngại đưa hai cánh tay ra ôm ngang hông Phương Trang như là lúc hai người vẫn là nhân tình gặp nhau thuở nào! Phương Trang cười dịu dàng lộ một cái má lúm đồng tiền ở má bên phải thật duyên dáng.

- Phương Trang vẫn mạnh nhưng không giỏi Thắng à! Còn dở lắm. Thắng lúc này ra sao? Ngọn gió nào đưa đã Thắng trở về miền nắng ấm Cali này vậy?

Thắng thấy lòng rộn ràng khôn tả. Hình ảnh, kỷ niệm của những năm cũ chợt mở ra từ trí nhớ của Thắng sống động như mới ngày hôm qua. Mười năm trước, Thắng tốt nghiệp từ USC về ngành hoá học. Thắng gặp rất nhiều khó khăn tìm việc làm sau khi ra trường. Chỉ có duy nhất một Công ty bào chế thuốc Tây ở New York cho Thắng việc làm. Thắng định bụng là tạm từ giã Phương Trang để theo đuổi cơ nghiệp ở New York trong một thời gian ngắn, lấy kinh nghiệm rồi lại trở về nam California tính chuyện gầy dựng gia đình với Phương Trang. Dự tính là như vậy, nhưng định mệnh đã đưa đẩy cuộc đời của hai người về hai ngã khác nhau. Chuyện vợ chồng còn phải do duyên số. Thắng vẫn nghĩ như vậy.

Thế rồi, phần thì xa mặt cách lòng, phần thì những khó khăn của cuộc sống làm cho tính tình của tuổi trẻ dễ nóng nảy. Hai người có nhiều chuyện giận dỗi nhau chẳng đáng gì cả. Chuyện này nối tiếp qua chuyện khác, không ai đủ sáng suốt hay kiên nhẫn tìm hiểu kỹ lý do tại sao? Rồi hai đứa vội vàng cắt đứt liên lạc và “anh đi đường anh, em đi đường em” chỉ vài tháng sau khi Thắng qua làm việc ở New York. Một năm sau, Thắng lại đổi về làm việc ở Boston cho một hãng bào chế thuốc Tây khác với một số lương cao hơn. Thắng hoàn toàn mất liên lạc với Phương Trang kể từ đó. Sống tại Boston, Thắng có quen biết một vài cô bạn gái khác, nhưng tất cả đều chẳng đi đến đâu cả. Thắng vẫn còn độc thân vui tính!

Sau một thời gian dài mười năm sống và làm việc ở miền Đông Bắc Hoa Kỳ, Thắng thấy nhớ cái nắng ấm của miền nam Cali và đi đến quyết định trở về sống và làm việc ở nam Cali. Hôm nay, dưới cái bóng cây nhỏ bé, tại một đám tang giữa nghĩa trang buồn này, Thắng gặp lại người tình cũ như đất nóng khô hạn lâu ngày được cơn mưa rào và gió mát. Ý định viết tiếp cái đoạn kết của bài thơ tình dang dở chợt bừng sáng lên tâm trí của

Thắng. Phương Trang trông vẫn tươi trẻ như một quả táo chín. Nhất là mùi hương thơm. Mùi hương thơm quen thuộc ngày nào! Mùi thơm của quần áo mới vừa lấy trong tủ ra (!) quần quện bay theo làn tóc và tà áo của Phương Trang làm Thắng ngỡ ngàng, có thể quên tên, quên tuổi tác và đường về nhà của mình.

Thắng nói nhỏ đủ cho hai người nghe một cách vui vẻ, ân cần:

- Mười năm trôi qua mà Phương Trang không thấy thay đổi một chút nào. Có lẽ còn đẹp hơn là khác! Thế Phương Trang đã tìm ra đồng tiền của má lúm bên trái hay chưa?

Phương Trang ranh mãnh trả lời:

- Phương Trang biết mà! Thế nào rồi Thắng cũng phải trở lại. Nhưng buổi gặp gỡ hôm nay thật là lạ nhỉ! Đồng tiền mà Thắng hỏi, làm sao tìm lại được? Phương Trang đã đưa cho Thắng bỏ vào cái máy đậu xe ở bãi biển hôm hai đứa đi dung-dăng-dung-dề lần đầu tiên ở bãi biển Santa Monica rồi còn gì!

Gió mát lại thổi đến hàng loạt. Mùi thơm của tóc, áo và của quần áo mới lại bay lên ngào ngạt làm Thắng càng thêm ngây ngất, quên hẳn là mình đang đứng giữa nghĩa trang, đang dự lễ hạ quan của một người thân quen. Đột nhiên, Phương Trang nhìn vào đồng hồ đeo tay của mình rồi nói vội vàng:

- Thôi chết rồi! Phương Trang có chuyện gấp lắm phải đi ngay! Phương Trang sẽ gặp lại Thắng sau và lần sau mình sẽ nói chuyện thật nhiều nhé!

Chưa kịp để Thắng có phản ứng, Phương Trang đã thoăn thoắt đi xuyên qua đám đông người và mất dạng.

Thắng ngậy người ra trong một vài mươi giây mới hoàn hồn. Thắng tự trách mình thật vô ý đã quên không hỏi số điện thoại và địa chỉ mới của Phương Trang để có cách liên lạc lại với Phương Trang. Thắng đành quay trở lại, cố gắng chú tâm theo dõi việc chôn cất mẹ anh Huy, nhưng tâm tưởng của Thắng để ở một nơi nào đó? Sau khi nói lời chia buồn, hỏi thăm gia đình anh Huy, Thắng lái xe ra về với một tư vương còn nặng trĩu trong lòng.

Cũng trong tuần đó, Thắng tham dự một bữa tiệc tiếp tân đám cưới của một người bạn vào tối Chủ nhật tại nhà hàng "Seafood World" ở Westminster. Tình cờ Thắng gặp Bảo là người em trai của Phương Trang tại nhà hàng này. Thắng tự nhủ là mình không thể bỏ lỡ cơ hội hỏi thăm về Phương Trang lần này. Sau khi chào hỏi Bảo qua loa, Thắng nói:

- Thứ năm vừa rồi, anh đi đám ma chôn cất mẹ một bạn thân ở nghĩa trang "Đồi Hoa Hồng" ("Rose Hill") anh có gặp chị Phương Trang của Bảo...

Chợt Bảo nhìn Thắng với cặp mắt hơi là lạ:

- Thế anh có hỏi chị Trang số "lottery" của tuần này không?

Thắng không hiểu câu hỏi của Bảo nên nói:

- Chị Phương Trang có biết gì về "lottery" mà anh hỏi?

Bảo nói với giọng buồn buồn:

- Chị Phương Trang đã chết tám năm rồi, và chị Trang cũng được chôn ở nghĩa trang "Đồi Hoa Hồng."

Thắng bàng hoàng như đưa trẻ lạc đường. Chàng đọc thầm một câu kinh cứu rỗi cho người với tóc áo thôi bay. Thắng tự hỏi không biết có nên nhờ Bảo gọi "911" dùm mình hay không?

Tái Bút:

Bài này được viết theo một câu chuyện thật của một người bạn của bà xã tôi ("co-worker") và theo ý của những giòng thơ, nhạc sau đây:

*Chim lạc bầy thương cây nhớ cội
Người xa người tội lấm người ơi
Thà rằng không biết thì thôi
Biết rồi, mỗi đứa một nơi cũng buồn.*
(Ca Dao)

*Đèn Sài-gòn ngọn xanh ngọn đỏ
Đèn Mỹ Tho ngọn tỏ ngọn lu*

*Em về em học chữ nhu
Chín trăng em đợi, mười thu em chờ*
(Ca Dao)

*Mai ta chết dưới cội đào
Khóc ta xin nhỏ lệ vào thiên thu*
(Phạm Thiên Thư – "Tìm Động Hoa Vàng")

Xuân hồng có chàng tới hỏi
Em thơ, chị đẹp em đâu?
Chị tôi hoa thắm cài đầu
Đi đuổi bướm vàng bên nội

Hè đỏ có chàng tới hỏi
Em thơ, chị đẹp em đâu?
Chị tôi khăn thắm quàng đầu
Đi giặt tơ vàng bên suối

Thu biếc có chàng tới hỏi
Em thơ, chị đẹp em đâu?

Chị tôi tóc xoắn ngang đầu
Đi hái tình sầu trong núi
Đông xám có chàng tới hỏi
Em thơ, chị đẹp em đâu?
Chị tôi hoa phủ đầy đầu
Đã ngủ trong lòng mộ tối
(Huyền Kiêu – "Tình Sầu")

Người từ ngàn dặm về mang nỗi sầu
Nhịp cầu ô-thước hẹn đến mai sau
(Lời Nhạc – "Bài "Thu Sầu" của Lam Phương)

Ta tìm em như tìm lá diêu bông
Không gặp lá chỉ gặp hoa với cỏ
Không gặp em chỉ gặp người xa lạ
Nên suốt đời ta làm kẻ đi rong

Kẻ đi rong suốt đời đi tìm mộng
Mộng xa vời như lá diêu bông
Em ơi em đừng vội lấy chồng
Chờ ta nhé trăm năm rồi cũng gặp

Ta sẽ đi cùng trời cuối đất
Đi tìm em và lá diêu bông
Ta sẽ đi cùng trời cuối đất
Đi tìm em và lá diêu bông
(Lời nhạc – Bài "Kẻ Đi Tìm Mộng" của Hữu Xuân)

Trần Văn Giang